

S hlediska naznačeného dlužno dále jako nepřipadný označiti důraz, který klade rozsudek zřejmě na údaj svědka Vojtěcha N-a, zaznamenaný v jeho rozhodovacích důvodech, podle něhož původně bylo u kostela 4—5 osob, kdežto jiní lidé stáli u školy a se ke kostelu přiblížili teprve, když se tam dostavilo četnictvo, pomíjeje mlčením další údaj svědkův, podle něhož lidé, kteří stáli u školy přiblížili se ke kostelu během napomínání těch, co stáli u kostela, a podle něhož svědek B. říkal lidem, aby měli rozum a pustili pohřeb do kostela, lidé však neprojevili ani nejmenší známky ochoty uposlechnouti a ani se nehnuli, tak že za této situace nebylo možno, by pohřeb vešel do kostela. Nepovšimnutým ponechává rozsudek dále, co uvedeno jest v trestním oznámení, při hlavním přelíčení přečteném, jednak o obžalované Anně Z-é st., že totiž musila opětovně býti jménem zákona vyzvána, by opustila místo shluknutí, a že při tom prohlásila, že Římané mají kapitál, jímž platí četníky, tak že je nemusí platiti stát, jednak o tom, že se obžalovaní k činu přiznali a omlouvali tím, že nežádají nic jiného, jen spoluužívání římsko-katolického kostela. Rozsudek uvádí ostatně ve zmíněné již části svých rozhodovacích důvodů doznání jednotlivých obžalovaných, podle nichž obžalovaný D. běžel do zástupu, ačkoliv výzva k rozchodu byla dána, obžalovaný V. pak byl tehdy u kostela a to tak dlouho, až četníci jednotlivce zatýkali, obžalovaná Anna Z-á st. posléze také byla při shluknutí před kostelem a to tak dlouho, až tam přišli četníci dělat pořádek. Dle řečeného jeví se býti okolnosti tuto uvedené tak závažnými, že jich soud hledě k předpisům §§ů 258, 270 čís. 5 a 281 čís. 5 tr. ř. neměl zůstaviti bez uvážení. Rovněž bude soudu nalézacímu uvážiti také ostatní výsledky řízení průvodního a hlavního přelíčení, jež se týkají úmyslu obžalovaných, pokud se týče jejich vědomí o úmyslu oněch osob, k jejichž činnosti obžalovaní se podle tvrzení obžaloby připojili.

Čís. 1878.

Smírčí jednání starostovo (na Moravě) v záležitosti urážek na cti nutno pokládati s hlediska místní policie za konání jeho povolání (§ 68 tr. zák.), by-lo-li se ho některou stranou dovoláváno.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1925, Zm II 555/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 30. srpna 1924, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem §u 411 tr. zák. a sprostěn podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek podle §u 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud zjistil, že obžalovaný při smírčím jednání před obecním starostou v R. Josefem Š-em v záležitosti Františka K-a a Josefa D-y pro urážku na cti, starostu Š-a holí lehce poranil a po té, když

byl z obecné kanceláře odstráněn, nadávkami »ty lumpe, zloději, keťase«, urazil. Než soud uznal obžalovaného pro lehké poranění starostovo vinným jen přestupkem podle §u 411 tr. zák. a sprostil ho z obžaloby pro přestupek §u 312 tr. zák., vzav za dokázáno, že jak úder holí, tak i nadávky staly se teprve, když byl starosta po námitce obžalovaného, že mu starostův výrok o jeho vině urážky na cti nestačí a že chce mít celý výbor, prohlásil, že mu to musí stačit a aby opustil obecní kancelář, čímž prý bylo úřední jednání starostovo skončeno, takže starosta poraněn a uražen by již jen jako osoba soukromá. Zmateční stížnost napadá rozsudek z důvodu §u 281 čis. 5, 9 a) c) a 10 tr. ř., poněvadž soud ohledně poranění starostova jednak nevzal v úvahu, že zločinu podle §u 153 tr. zák. nedopouští se toliko ten, kdo veřejného úředníka lehce poraní když vykonává povolání své, nýbrž i ten, kdo ho lehce poraní pro toto vykonávání, a důsledkem toho opominul zabývat se v rozsudku výsledky trestního řízení, na to poukazujícími, že poranění starostovo stalo se pro zmíněné vykonávání starostova úřadu, totiž svědkem Františkem K-em potvrzenou okolnost, že obžalovaný úder holí doprovázel slovy: »Ty o mně nebudeš rozhodovati«, jednak, že v době úderu a urážky v kanceláři byly ještě ostatní na úředním výkonu súčasné osoby, totiž druhá strana a svědci, takže neudržitelným byl by náhled soudu, že úřední jednání bylo již před spácháním činů formálně skončeno. V obojím směru sluší zmateční stížnosti přisvědčiti. Jelikož zákon v §u 153 tr. zák. výslovně lehkému poranění veřejného úředníka při vykonávání jeho povolání klade na roveň lehké jeho poranění pro toto vykonávání, nesměl soud, když tu byly výsledky hlavního přeličení tuto druhou možnost napovídající, dle zásady, že odsouzení dle mírnějšího předpisu trestního nastati může jen, když potrestání podle předpisu ostřejšího jest vyloučeno, a předpisu §§u 262, 267 tr. ř., uznati obžalovaného vinným pouze přestupkem, dokud se s touto druhou možností §u 153 tr. zák. nezabýval a, učiniv potřebná skutková zjištění, skutkové podstaty zločinu i v tomto směru nevyloučil. Rovněž právně pochybeným jest názor nalézacího soudu, že úřadování starostovo bylo formálně skončeno již tím, že obžalovaného pro vzpurné jeho vystoupení z obecní kanceláře vykázal. I vykázání obžalovaného z kanceláře stalo se ještě v rámci úředního jednání a, dokud obžalovaný obecní kancelář neopustil, mohla se starostovi naskytnouti příležitost k dalšímu zakročení proti němu; ostatně ani vlastní úřední jednání nebylo nutně zakončeno, dokud druhá strana a svědci v obecní kanceláři zůstali, ježto i v nepřítomnosti obžalovaného mohl s těmito starosta dále jednati. S hlediska §u 312 tr. zák. stačilo ostatně i všeobecné konání úřadu starostova, dokud on sám v úřední kanceláři setrval.

Pro posouzení případu ovšem přichází v úvahu, zda smírčí jednání starostovo možno pokládati vůbec za konání jeho povolání, ježto podle §u 27 čis. 11 obecního řádu pro Moravu přísluší obci, činiti narovnání mezi stranami spor vedoucími, skrze důvěrníky z obce zvolené. Kdyby skutečně s toho hlediska nebylo lze uznati konání takového smírčího jednání za část vlastní působnosti starostovy, tedy přece nelze mu právo k zakročení v záležitostech urážek na cti mezi občany odepřiti, bylo-li se ho některou stranou dovoláváno, již s hlediska místní policie (§§y 27 čis. 2, 55), protože i z takového podnětu snadno může nastati ohro-

žení bezpečnosti osoby (§ 27 čís. 2), o niž pečovati jest jednou z hlavních povinností obecního starosty (§ 55). (Srov. víd. sb. 3327; zák. ze dne 27. února 1907, čís. 59 ř. zák. nenabyl dosud pro české země účinnosti).

Čís. 1879.

Skutková podstata přečinu §u 303 tr. zák. ve směru subjektivním předpokládá, že se pachatel při provozování náboženství v ě d o m ě neslušně choval.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, Zm I 832/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti Václava M-e do rozhodnutí krajského jako nalézacího soudu v České Lípě ze dne 20. listopadu 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 303 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dle §u 270 čís. 5 tr. ř. (nové znění) jest v rozhodovacích důvodech stručně, avšak určitě uvést, které skutečnosti a z jakých důvodů soud pokládal za dokázané, nebo za nedokázané, a jakými úvahami se řídil, rozhoduje právní otázky a zamítaje přednesené námítky. Tomuto zákonnému předpisu napadený rozsudek neodpovídá. Ohledně otázky viny jest v rozhodovacích důvodech uvedeno pouze: »Na základě skutkového doznání obžalovaného ve spojení s přečtenými svědeckými výpověďmi vzal soud za prokázáno, že obžalovaný se dopustil jednání v rozsudkovém výroku označeného v tom vědomí, že tím vzbuzuje veřejné pohoršení«. Rozsudkový výrok o vině pak zní: »Obžalovaný je vinen, že dne 3. září 1924 v S. z a pohřbu Josefa M. bezprostředně před pohřebním průvodem vozil močůvku a sud otevřel, takže močůvka vytekla a tak se v čase veřejného provozování náboženství církve ve státě zákonem uznané tou měrou neslušně choval, že to bylo způsobilé u jiných vzbuditi pohoršení, — a že se tím dopustil přečinu podle §u 303 tr. zák.«

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatku čís. 4 a čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Důvodu zmatku čís. 9 a) §u 281 tr. ř. neprovádí zmateční stížnost po zákonu, neboť opírá dotčené svoje vývody o skutečnosti nalézacím soudem nezjištěné (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Popírajíc, že si stěžovatel byl toho vědom, že se chová neslušně, dovolává se zmateční stížnost výpovědi slyšených svědků, že se církevní obřady konaly v době, kdy stěžovatel močůvku vozil, v domě zemřelého Josefa M-a, výpovědi faráře Viléma H-a, že z vlastního názoru o věci, tedy také ani o vození hnojůvky stěžovatelem neví ničeho, výpovědi Josefa S-e, že stěžovatel vozil močůvku na své pole a že byl za církevních obřadů na poli, a zodpovídání se stěžovatelova, že, voze močůvku, šel jen za svou obvyklou prací. — Takto se zmateční stížnost věcně dovolává zmatku čís. 5 §u 281 tr. ř. (vady neúplnosti) a to právem. V rozsudku ponechává se nezodpověděnou otázka, jaké stanovisko zaujal nalézací soud